

отъ Епископа было заковано до църковны-тѣ врата едно приказаніе на свѣщенници-тѣ да не вѣнчавать желающи-тѣ вѣнчаніе, ако не знае баремъ едно отъ двѣ-тѣ лица на устъ Отче Нашъ. Поклоненіе-то на свѣтїи-тѣ особенно на Дѣвж-Марїѣ, и поклоненіе-то на мощи-тѣ увеличи ся все по-много и по-много; Прѣдписанна-та исповѣдь и индулгенція произведохъ все по-голѣмо разореніе, кой-то търсеше прощеніе на грѣхове-тѣ си не быде наставенъ да го търси въ покаяніе и вѣрѣ, и чрѣзъ искренно обръщеніе; нѣ прѣпорѣчваохъ му ся изговаряніе на Псалмы, постъ, пѣтуваніе за поклоненіе, біеніе съ бичъ и друго са-моможченіе; или прѣдписвахъ да ся избави отъ грѣхове и наказаніе чрѣзъ плащаніе на пары.

Папа-та прѣдпрїе скоро, продаваніе-то на пълно-то прощеніе на грѣхове-тѣ, или да го обѣщава върху други условія. Захваихъ да правѣтъ публичны продажбы и писменны контраты, въ слѣдствіе на кои-то излишни-тѣ заслуги на монасы-тѣ, кои-то мысляхъ че ги добывать съ постъ, пѣненіе на псалмы, бдѣнія и пр. ся продавахъ за пары на други, за да ся вмѣнявать въ ползъ-тѣ на живы-тѣ или умрѣлы-тѣ. За това ся намираше въ расписа на исповѣдваніе-то въ Римскый дворъ изреченіе-то: На бѣдны-тѣ не може да ся даде утѣшеніе, зашто нѣмать нищо. Най-сѣтнѣ достигихъ до тамъ: щото мысляхъ че заслуги-тѣ на монасы-тѣ можѣтъ да ся добывать само съ облачаніе-то въ монашескы дрѣхы. Подъ такыва обстоятелства, кога-то чело-